

Hørings svar – Forslag om integreringsstønad for nyankomne flyktninger

Vi viser til høring av forslag om integreringsstønad for nyankomne flyktninger, med høringsfrist 23.04.26.

Faglig forum for kommunalt flyktningarbeid (ffkf) er et landsdekkende kompetansenettverk for bosettingskommuner, og vi har rundt 220 medlemskommuner. Dette høringssvaret er utarbeidet på vegne av våre medlemskommuner basert på innspill fra landsstyret, fylkeslag og ansatte i medlemskommune.

Overordnede vurderinger

Faglig forum for kommunalt flyktningarbeid (ffkf) støtter målet om en enklere stønad som fremmer arbeid, men advarer mot at forslaget i sin nåværende form svekker integreringen for de mest sårbare. Ved å fjerne tilgangen til sosiale sikkerhetsnett som bostøtte og sosialhjelp, og samtidig fjerne barnetillegg for flyktninger med flere enn 3 barn, skapes en økonomisk ramme som øker risikoen for barnefattigdom og utenforskap. Forslaget tar heller ikke høyde for at fluktrelaterte traumer og manglende skolebakgrunn krever en forutsigbarhet og tidsramme som ikke kan erstattes av økonomisk press. I tillegg mener mange kommuner at de ikke vil kunne bosette flyktninger lengre, fordi de ikke vil finne rimelige nok boliger. For kommunene innebærer også omleggingen en betydelig administrativ og økonomisk omveltning, der bortfall av nasjonale ordninger tvinger frem ressurskrevende lokale løsninger for utbetaling av nødhjelp. ffkf anbefaler derfor at stønadsnivået sikres og at statlige støtteordninger som bostøtte opprettholdes, slik at integreringsarbeidet forblir både verdig og bærekraftig i hele landet.

ffkf mener at deler av høringsforslaget har gode intensjoner som vil kunne føre til raskere overgang til arbeid for enkelte høyt utdannede grupper. I fremtiden kan det derimot komme andre flyktninggrupper enn de største gruppene enn i dag og med mer langvarig tilknytning til landet. Det er derfor viktig at regelverket treffer alle målgrupper godt, slik at det ikke bidrar til varig utenforskap og et negativt syn på flyktninger. ffkf mener regjeringens ønske om å regulere ankomstene til Norge, bør håndteres gjennom innvandringsregelverket, og ikke gjennom integreringsregelverket som kommunene har ansvar for å forvalte. Det er avgjørende at mennesker som skal ha tilhørighet og tilknytning til landet, får forsvarlige rammer som gjør integreringen mulig.

Antagelser og verdimessige spørsmål

Erfaringer fra praksisfeltet tilsier at de aller fleste flyktninger ønsker å arbeide, men alle har ikke nødvendigvis de samme forutsetningene og rammevilkårene for å oppnå arbeid i løpet av introduksjonsprogrammet. Blant annet sier flyktninger og arbeidsgivere selv at deltakerne har for lite norskkunnskaper til å gå tidlig ut i arbeid.

ffkf mener høringsforslaget generelt bærer preg av en antagelse om at de fleste flyktninger ikke ønsker å jobbe. ffkf mener dette premisset er feil. De siste årene med store ankomster av flyktninger med kollektiv beskyttelse har gjort fokuset både fra myndighetenes og kommunenes side mer midlertidig, noe som har utfordret systemene. I dag har de fleste flyktninger kort programtid og liten tid til å lære seg norsk før de må i arbeid. I høringsnotatet savner vi virkemidler som stimulerer arbeidsgiver til å ansette tidligere, og generelt mer fokus på hvilke ressurser flyktningene er; at det er viktig å kvalifisere flyktningene til ettertraktet arbeidskraft. Det er bred faglig enighet blant våre medlemskommuner om at arbeid er den mest sentrale faktoren for vellykket integrering og selvhjelpenhet, og at flyktninger bør komme raskest mulig ut i jobb. Motivasjonen til flyktningene er ofte knyttet både til muligheten for permanent oppholdstillatelse og til ønsket om å sikre barnas fremtid. Å bruke tiden i program til kvalifisering er også viktig for å øke varig tilknytning til arbeidslivet i Norge, noe som er til det beste for Norge. Studier fra Danmark ([Hernes, Rose Tronstad 2014](#) og [forskning.no](#)) viser at dersom deltakerne går for tidlig ut i arbeid, vil det være stor sannsynlighet for at de faller fort ut av arbeidslivet og det vil ta lengre tid å komme tilbake i jobb igjen, om mulig.

Et annet viktig verdimessig spørsmål høringen reiser, er om de flyktningene som ikke kan skaffe seg jobb skal leve under den normen som SIFO har definert som et minstekrav for en nøktern levestandard i Norge, dersom de ikke har så gode forutsetninger for å få seg jobb. ffkf er bekymret for at flyktninger skal defineres som «annenrangsborgere» ved å ikke ha samme rettigheter som den øvrige befolkningen. Vi er også bekymret for at de ikke får rammene til å kunne ivareta både omsorgen for barn og den standard som barnevernet setter for tilstrekkelig omsorg når det gjelder både utstyr og oppfølging av barn pga. stor arbeidsmengde og økonomiske belastninger. Se eget avsnitt om barnas beste-vurderinger.

Konsekvenser for bosetting

Våre medlemskommuner har gitt oss tilbakemelding om at høringsforslaget totalt sett vil få store konsekvenser for mulighetene til bosetting, og strider med nåværende bosettingsmodell for spredt og treffsikker bosetting. Mange kommuner kjenner seg ikke igjen i markedsprisene for bolig som departementet skisserer, selv i mindre kommuner. Mange kommuner mener de ikke vil kunne bosette flyktninger lengre, - og

bosetter man med for høye boutgifter vil det i fremtiden føre til utenforskap og barnefattigdom. Fordi det er behov for boliger med lav husleie er vi bekymret for økt opphopning i en del levekårsutsatte områder. Samtidig vil det kunne bli et økt press på bosetting i mindre sentrale kommuner. ffkf mener botillegget til flyktningene basert på kommunenes husleieutgifter må økes, eller i det minste omfatte flere kommuner. De rimeligste boligene ligger ofte i områder med dårlig kommunikasjons- og kollektivtilbud, noe som kan gjøre det vanskelig for flyktninger å delta i kvalifiseringstiltak og arbeid. Se nærmere om dette under vårt svar til punkt 15.

Integreringsstønad og aktivitetsplikt

ffkf støtter intensjonen om en forenklet stønad, da det vil føre til mer totaloversikt over utbetalinger og inntekter. En egen stønad for flyktninger samler velferdsytelsene. Samtidig er usikre på nivået på stønaden som skissert i høringsforslaget, og vi mener også at introduksjonsstønaden ikke bør nedjusteres i løpet av selve programperioden, da dette er avgjørende for å sikre fullt fokus på kvalifisering og veien mot arbeid. *ffkf ønsker ikke at bostøtten skal fjernes.*

Når det gjelder stønadsnivået det ønskes innspill på, støtter vi forslag B, hvor stønaden er noe høyere i starten av integreringsløpet, og deretter reduseres dersom deltakeren ikke kommer i jobb. Deltakerne må få en sjanse til å kvalifisere seg til arbeid og lære nok norsk innenfor programtiden, før de kan få reduksjon i stønaden.

Vi vil samtidig uttrykke bekymring for forslag som kan bidra til økt barnefattigdom og redusert kapasitet til å prioritere kvalifisering til arbeid, spesielt for barnefamilier med mer enn 3 barn. Dette vil vi komme tilbake til senere i dette notatet. Erfaring tilsier at vanskelige økonomiske forhold kan føre til at oppfølgingen i stor grad dreier seg om økonomiveiledning og akutte tiltak, på bekostning av kvalifisering og arbeidsrettede aktiviteter. ffkf mener derfor at reduksjon i stønader bør innføres på et senere tidspunkt i kvalifiseringsløpet, eksempelvis når flyktningene har bedre forutsetninger for å påvirke egen situasjon ved at de har opparbeidet kvalifikasjoner i det norske språket, dannet nettverk og arbeidslivskunnskaper som gjøre de stand til å håndtere arbeidsmarkedet.

De fleste medlemmene våre opplever det som positivt at forslaget legger opp til aktivitetsplikt og oppfølging over lengre tid, da mange flyktninger går over på sosialhjelp og ikke mottar kvalifiserende tiltak etter at introduksjonsprogrammet er ferdig, fordi de ikke omfattes av aktivitetsplikten. Aktivitetsplikten for integreringsstønad vil kunne følge en kontinuitet og bidra til mer langsiktig oppfølging og klare forventninger til de som trenger lengre tid for å komme i arbeid. Imidlertid vil aktivitetsplikten krever stor grad av organisering, oppfølging og tilrettelegging i hele perioden på fem år. ffkf er svært bekymret for den økonomiske konsekvensen dette vil få for de kommunene som allerede har dårlig økonomi og kapasitet i tjenestene (se eget avsnitt).

Det flyktningefaglige perspektivet på innlæring er ikke er tilstrekkelig hensyntatt

Vi etterlyser en tydeligere integrering av det flyktningefaglige perspektivet i høringsnotatet. Det er avgjørende å anerkjenne at deltakere i introduksjonsprogrammet har en annen forutsetning for læring enn arbeidsinnvandrere, da krigs- og fluktrelaterte traumer ofte medfører kognitive utfordringer som konsentrasjonssvikt og søvnforstyrrelser. Tidspress og økonomisk usikkerhet kan virke direkte læringshemmende. Selv om enkelte flyktninger kan ha gode resiliensfaktorer, anslår de kommunale voksenopplæringene at for analfabeter og de med svært lite skolebakgrunn vil det ta langt mer enn to år å lære norsk på et nivå som gir realistisk sjanse til jobb. Det vil derfor være lite hensiktsmessig å kutte i stønad før deltakeren har hatt tilstrekkelig tid til å tilegne seg nødvendige språkferdigheter og kvalifisere seg til arbeid. For ressurssterke flyktninger kan en stram økonomi være et arbeidsinsentiv, men for de med lite skolegang og lang kvalifiseringsvei, kan det tvert imot bli en tilleggsbelastning, også for familien. Det er lite differensiering i lovforslaget mellom en analfabet og en person som har tatt utdanning, på videregående nivå, men uten studiekompetanse. Her savner vi en mulighet til faglige vurderinger både i integreringsloven og at stønaden kan differensieres ut fra forutsetninger dersom det skal være like muligheter for alle.

Barnas beste-vurdering og forebygging av utenforskap

Ekspertgruppen om barn i fattige familier leverte i 2024 rapporten [En barndom for livet – Økt tilhørighet, mestring og læring for barn i fattige familier. Revidert utgave, desember 2024](#). Der vurderte de endringer i den offentlige ressursinnsatsen rettet mot barn i fattige familier for å nå to likestilte mål: forbedre barns levekår og livskvalitet og motvirke at fattigdom går i arv. I rapporten anbefaler ekspertgruppen blant annet at bostøtten må gjøres mer forutsigbar for barnefamilier og at hensynet til barnets beste må forsterkes i sosialtjenesteloven, ved vurdering og utmåling av sosialhjelp. I tillegg peker ekspertgruppen på viktigheten av at de statlige veiledende satsene for sosialhjelp er basert på et faglig grunnlag, og at satsene gjør det mulig å sikre gode levekår for barna. Ekspertgruppen trekker også frem risikoen ved å vokse opp i fattige familier; Barn i lavinntektsfamilier har gjennomgående dårligere levekår, lavere fysisk og psykisk helse, lavere barnehagedeltakelse og mindre deltakelse i fritidsaktiviteter. De skårer svakere i skolen, fullfører sjeldnere videregående opplæring og tar sjeldnere høyere utdanning. Dette øker risikoen for svak arbeidsmarkedstilknytning i voksen alder og bidrar til at fattigdom videreføres mellom generasjoner.

Samtidig viser rapporten at variasjonen innad i gruppen er stor, og at utvikling ikke er deterministisk. ffkf mener at disse vurderingene om barns beste må legges til grunn også for barn i flyktningfamilier. Etter vår vurdering innebærer høringsforslaget en betydelig risiko for økt utenforskap, særlig for barn. Barn bør ikke leve under fattigdomsgrensen

over tid, og [UNICEF](#) peker på at selv kortvarig fattigdom kan gi langvarige negative konsekvenser for hjernens utvikling, stressnivå og mental helse. Barn som vokser opp med økonomisk usikkerhet og trangboddhet har også økt risiko for marginalisering og ungdomskriminalitet, blant annet på grunn av stress, utrygghet og færre sosiale muligheter. Videre viser erfaringer at barn i familier med svak økonomi deltar mindre i organiserte fritidsaktiviteter, som er viktige arenaer for inkludering, sosial utvikling og tilhørighet. Det er avgjørende at familier har økonomiske rammer som gjør det mulig for barn å delta i fritidstilbud, leirer/stevner og andre integrerende arenaer. Ved bortfall av sosialhjelp vil også muligheten til å søke støtte til fritidsaktiviteter falle bort. Dette vil øke presset på kommunale fritidsstipendordninger, i den utstrekning kommunen har midler til dette. ffkf frykter derfor at det foreslåtte regelverket vil gi barn med flyktningstatus vesentlig dårligere oppvekstvilkår enn andre barn, i strid med prinsippet om barnets beste. ffkf er bekymret for forslaget, spesielt for familier med flere enn tre barn, vil få langsiktige konsekvenser for barnas tilhørighet, utvikling og psykososiale helse. Det er derfor viktig å tydeliggjøre at hensynet til barnets beste må tillegges større vekt i vurderingen av ytelsesnivået. Dersom stønaden ikke gir reelle muligheter for deltakelse og inkludering, kan dette bidra til å forsterke sosiale forskjeller og hindre god integrering på sikt. Videre vil vi peke på at langvarig økonomisk knapphet er en risikofaktor for foreldrenes omsorgskapasitet som påvirker familiens samlede livssituasjon. Dette kan igjen ha negative ringvirkninger for barns oppvekstvilkår.

Konsekvensene for barnefamilier bør derfor utredes nærmere, og ytelsesnivået må vurderes opp mot faktiske levekostnader. Et konkret forslag fra ffkf er å øke ytelsene for barn og ikke stoppe ved 3 barn.

Svar på departementets særskilte spørsmål

Punkt 7: Plikt til barnehageplass: ffkf mener at kombinasjonen av en tydelig aktivitetsplikt og eksisterende ordninger med lav foreldrebetaling og moderasjonsordninger er tilstrekkelig for å ivareta intensjonen om høy barnehagedeltakelse. Fagpersoner med lang erfaring fra integreringsfeltet ser ikke behov for å innføre et særskilt krav om barnepass gjennom en plikt til å sende barn i barnehage i integreringsperioden. Når foreldrene har plikt til å delta i aktivitet for å få stønad, vil behovet for barnehageplass oppstå naturlig. Men det er svært viktig at barnehageprisen fortsatt holdes lav eller blir redusert ytterligere.

Punkt 9: Prinsipp for avkorting: ffkf mener at avkorting ved fravær bør skje time for time. Dette prinsippet er mest hensiktsmessig for å sikre intensjonen om at arbeid alltid skal lønne seg og er enklest å håndheve. Det er avgjørende at stønaden ikke settes så lavt at den risikerer å drive deltakere mot svart arbeid eller tilfeldige strøjobber, fremfor å

delta i det kvalifiserende programmet. Forskriften som slår fast at man skal velge den løsningen for trekk som er mest fordelaktig for deltakeren, støttes. Under punkt 9 i høringsnotatet beskrives også forslag til regler for stans av program. Her vil ffkf oppfordre til at det blir tydeliggjort om man kan stanse programmet midlertidig flere ganger. I dag er det en grense på 3 måneder. Det er også utydelig om man skal trekkes i stønad for dager ved omfattende fravær eller om man skal utbetale 75% stønad per måned, slik departementet beskriver. Vi ber om at dette tydeliggjøres.

Punkt 12: Risiko for økt selvbosetting eller sekundærflytting: Høringsnotatet foreslår å videreføre dagens lovgivning i sosialtjenesteloven om at sekundærbosetting må avtales mellom kommuner. Sekundærbosetterne som flytter uten en slik avtale, har ikke rett til sosialhjelp. Det er i dag en streng praksis for å godkjenne sekundærbosetting, og ffkf erfarer at statsforvalter stadfester vedtak der det gis avslag på sosialhjelp til denne gruppen. Mange av ffkf sine medlemskommuner er sterkt berørt av sekundærflyttinger med ulike konsekvenser. Det blir derfor viktig å understøtte fra Statsforvalters side at kommuner kan avslå integreringsstønad i tilflyttingskommunen dersom dette er nødvendig og at bosettingskommunen fortsatt har ansvaret. Dersom flyktningen flytter fra kommunen vil de ha aktivitetsplikt iht. det nye forslaget, men da kan det ikke automatisk føre med seg integreringsstønad. Dersom det følger med stønad, vil det ikke hindre utilsiktet sekundærflytting.

Videre foreslås det i høringsnotatet at den strenge praksisen med sosialhjelp til selvboettere opprettholdes i nytt lovverk. I dag må flyktninger i praksis være selvforsørget for å kunne bo sette seg uten avtale med IMDi og kommunene. Ved søknad om sosialhjelp henviser Nav-kontoret til muligheten for å bo på asylmottak og avslår søknad om sosialhjelp. Dersom denne praksisen videreføres i nytt lovverk, vil andelen som selvboetter seg mest sannsynlig holde seg på dagens nivå, men trolig ikke ha den effekten at den reduseres.

Punkt 15: Indirekte konsekvenser for kommunene og øvrig kommunalt tjenestetilbud.

Et lavt stønadsnivå kan også gi økt press på boligmarked og kommunale tjenester. Som nevnt er ffkf særlig bekymret for at barnefamilier rammes hardt, med økt risiko for fattigdom, utenforskap og redusert deltakelse i fritids- og læringsarenaer. Dette vil legge økt press på skole, barnevern og andre kommunale tjenester. Beregningsutvalget viser at kommunene ikke får dekket sine utgifter til norskopplæring per i dag og at heller ikke integreringstilskuddet har økt tilstrekkelig med utgiftene i kommunene. Med aktivitetsplikt over flere år vil gi økte utgifter til administrasjon og tilrettelegging av 20-timers program, og hvis dette ikke blir tilstrekkelig finansiert vil det gå ut over kapasiteten til å prioritere kvalifisering til arbeid.

Endringer i bosetting, tap av kompetanse og beredskap til fremtidige flyktingestrømmer. Et endret nasjonalt bosettingsmønster kan føre til tap av kompetanse og beredskap for fremtidig bosetting i store kommuner. Med dette forslaget vil kommuner med høyere bostøtte enn det som ligger til grunn i forslaget ikke kunne bosette ordinære flyktninger. Dette innebærer at mye av den opparbeidede kompetansen og beredskapen i disse kommunene vil kunne gå tapt og at fagmiljøer kan utarmes. Staten må da til gjengjeld ha et større beredskap for asylmottak, en kostbar ordning med mange konsekvenser for enkeltmennesker.

Som nevnt innledningsvis melder medlemskommunene om at boligprisene er høyere enn satsene i høringens utgangspunkt i både små og store kommuner. Dette påvirker muligheten til å bosette flyktninger på en forsvarlig måte. Nivået på den foreslåtte integreringsstøtten vil trolig gjøre det utfordrende å bosette flyktninger i store deler av landet, der det finnes gode jobbmuligheter. Dette kan medføre økt mobilitet etter integreringsperioden, og dermed økt belastning for kommuner som allerede har store utfordringer med flyktninger som flytter til kommunene enten som sekundærbosettere eller etter integreringsperioden på fem år.

Kommuner vil også kunne kvie seg for å bosette enslige med mange nære familiemedlemmer i utlandet, med risikoen for at et hushold får familiegjenforening. Støttenivået vil kunne gjøre at det ikke finnes egnet bolig i kommunen og ved familieforøkning vil det gjøre at det ikke gjør det mulig å bo i kommuner med høye bokostnader over tid.

Dersom den statlige bostøtten reduseres eller fjernes, vil utgiftene overføres til kommunene. **ffkf vil derfor understreke at statlig bostøtte må opprettholdes for å sikre forsvarlige levekår og for å unngå betydelige kostnadsøkninger for kommunene.**

Lenger ventetid i mottak for helsesaker og økt press på helsetjenester i kommuner med asylmottak. Erfaringene fra bosetting av flyktninger med kollektiv beskyttelse viser at fleksibilitet er avgjørende. Det er allerede en nasjonal utfordring at flyktninger og familier med større helsebehov venter lenge på en bosettingskommune. Lav støtte vil gjøre det enda vanskeligere å si ja til helsesaker, det vil si henvendelser om bosetting av personer med særlig behov for sammensatte og/eller varige helse- og omsorgstjenester. Dersom flyktningene skal bo lenge i mottak, vil det kreve mye av vertskommunens helseapparat. For å bosette helsesaker som krever helsetjenester og utvidet oppfølging, trenger kommunen økonomisk forutsigbarhet. Det krever mange ressurser totalt i kommunen for å gjøre vedtak og søke tilskudd fra IMDi i helsesaker. Mange ekstratilskuddssøknader får avslag eller innebærer livsvarige utgifter som tilskuddet ikke dekker lengere enn maks 10 år. For kommunene medfører disse bosettingene langvarige utgifter og oppfølging. Barn av foreldre med helseproblematikk vil også kunne bli

skadelidende dersom de bosettes usentralt og med dårlig økonomi til aktiviteter og transport.

Punkt 16: Økte kommunale utgifter og administrativ belastning: ffkf er bekymret for at flere kostnader vil tilfalle kommunene i en allerede anstrengt økonomisk situasjon. Forslaget om ny integreringsstønad vil få store konsekvenser for kommunens drift. Når saksbehandlingen av nødhjelp flyttes ut av lov om sosiale tjenester, må kommunen investere i nye datasystemer, gi ansatte omfattende opplæring og endre alle rutiner for veiledning. Et spesielt kritisk punkt er utbetaling av støtte rett etter bosetting. Siden den nye stønaden er skattepliktig, må flyktningen ha personnummer, og helst bankkonto. I dag venter enkelte flyktning opptil ett år personnummer og det kan inntil tre måneder å få bankkonto på grunn av krav til legitimasjon og folkeregistrering. Per nå løser mange kommuner dette ved å utbetale skattefri etableringsstønad eller sosialhjelp via kontantkort med én gang personen lander i kommunen. Hvis retten til sosialhjelp fjernes, tvinges kommunen til å lage egne, kostbare overgangsordninger for å sikre at flyktningene har penger til mat og utstyr den første tiden. Dette ønskes spesifisert i lovverket.

Andre administrative konsekvenser

Perioden fra 2028 til 2033 bli svært uoversiktlig for kommunene. Siden de nye reglene ikke skal gjelde bakover i tid, må flyktningetjenesten i eller utenfor NAV forholde seg til to ulike regelverk samtidig i fem år. Vi stiller oss også tvilende til at forslaget gir mindre papirarbeid. Fordi stønadsnivået er så lavt, forventer vi at mange vil søke om nødhjelp og støtte til ekstrautgifter. Dette vil kreve mye saksbehandling, noe som er i strid med målet om forenkling. Til slutt påpeker vi usikkerheten rundt økonomien; rammetilskuddet til sosialhjelp vil gå ned, mens det foreløpig er uklart hvor mye integreringstilskuddet vil øke for å dekke de nye kostnadene.

Hvis flyktningetjenestene som ikke er organisert under Nav skal ta over saksbehandling av økonomisk nødhjelp, er de fleste kontor ikke rigget med de strenge kravene til sikkerhet for ansatte som er innført i Nav. Relasjonen som programrådgiver og deltaker har vil også endres, når programrådgiver må være den som gir avslag i økonomiske saker. Små kommuner vil kanskje ikke ha mulighet til å ha egne ansatte som saksbehandler økonomiske saker. Dette er konsekvenser som ikke er omtalt i høringsforslaget.

Økte utgifter til administrering av aktivitetsplikt. Økonomiske bekymringer er også knyttet til at kommunene må øke ressurstilgangen på bakgrunn av aktivitetsplikt i fem år, samt økt økonomiveiledning og saksbehandling av ulike tillegg og akutthjelp utenfor Navs etablerte system. ffkf støtter departementets forslag om aktivitetsplikt for flyktninger mellom 18 og 60 år, da de fleste faglig sett trenger ytterligere kvalifisering mot

arbeid etter programperioden er ferdig. Vi er derimot uenig i vurderingen om at dette ikke vil være vesentlig mer ressurskrevende enn dagens ordninger. Kontinuerlig planlegging, kursgjennomføring, dokumentasjon og kontroll av 20 timers aktivitet for de som trenger lang tid på å komme i arbeid vil innebære betydelig merarbeid for kommunene. ffkf er derfor bekymret for at aktivitetsplikten i praksis innebærer en overføring av nye oppgaver til kommunene uten tilhørende statlig finansiering. ffkf støtter forslaget om at tiltak i regi av frivillig sektor kan inngå som en del av aktivitetsplikten, men påpeker at det vil være krevende for frivillige organisasjoner å ta ansvar for dokumentasjon og oppfølging uten styrket finansiering.

ffkf er av den oppfatning at forslaget i praksis fører til en forskyvning av ansvar og kostnader fra stat til kommune. Når bostøtte, tiltakspenger og andre statlig ytelser bortfaller, samtidig som kommunene fortsatt har ansvar for bosetting og tettere oppfølging, er det en reell risiko for at kommunene må kompensere for manglende betalingsevne gjennom økt bruk av kommunale boliger, midlertidige botilbud eller nødhjelp. ffkf er bekymret for at forslaget vil føre til økt behov for nødhjelp og at det opprettes et "mini-nav" med færre rettigheter for flyktninger. Dette vil skape større økonomisk uforutsigbarhet for flyktningene og medføre økt saksbehandlingsbelastning for kommunene. ffkf anbefaler at begrepet nødssituasjon presiseres tydeligere i regelverket for å sikre en konsekvent og rettssikker praktisering. ffkf støtter departementets forslag om å åpne for tilleggsytelser, da dette er nødvendig for at flyktninger skal kunne leve av stønaden. Samtidig mener ffkf at forslaget ikke harmonerer med målsettingen om en enkel forvaltning. At hver sak må vurderes individuelt uten tydelige avgrensninger gjør det vanskelig for kommunene å praktisere ordningen konsekvent. ffkf ber om at regelverket ytterligere presiserer tydelig hvilke formål som kan omfattes av tilleggsytelser.

Avslutningsvis

ffkf vil understreke at integreringspolitikken må bygge på både kunnskap fra praksisfeltet og grunnleggende verdier om likeverd, barns beste og sosial bærekraft. En stønad som er for lav, for lite differensiert og som svekker eksisterende sikkerhetsnett, vil etter vår vurdering gjøre integreringen vanskeligere. Risikoen er økt barnefattigdom, svakere tilknytning til arbeid, mindre bosettingsevne i kommunene og høyere kostnader på sikt.

Vi ber derfor departementet om å:

- revurdere stønadsnivået
- opprettholde bostøtteordningen

faglig forum for
kommunalt flyktningarbeid

- sikre reell hensyntagen til barnets beste
- gi kommunene tilstrekkelige økonomiske og faglige rammer

Skal integreringsstøtten lykkes i å fremme arbeid, må den samtidig gi mennesker trygghet, forutsigbarhet og reelle muligheter til å kvalifisere seg til det norske samfunns- og arbeidslivet.

Hilsen

Anette Gordner Guldahl,

Leder av f f k f

17.04.2026